

De aceea a zis Isus: Pe „oric ne Ma va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu pe el înaintea Tatălui Meu care le este în ceruri“.

(Matei 10,32)

MISIONARUL VIEȚII CRESTINE

Și a zis Isus Apostolilor săi: Mergeți în toată lumea, vestiți Evanghelia la toată făptura (Marcu 1, 15).

Invățându-i să păzească toate câte v'am poruncit: și iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului Amin. (Matei 28, 20).

Este scris:

„Dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat pe El din morți, vei fi mântuit“.

(Romani 10,9)

Prin moarte la înviere și prin ostenele la odihnă

Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții, cari mor în Domnul“ — „Da“, zice Duhul; ei se vor odihni de toate ostenele lor, căci faptele lor îi urmează (Apocalips 14,13).

Ce făgăduință scumpă, pentru toți cei ce iubesc împărăția lui Dumnezeu! Ce mângâiere pentru toți ostenitorii Domnului, pentru toți misionarii Evangheliei Lui cari, într-o parte sau alta a lumii, nuncesc și se jertfesc fără ncețare să ducă lumină sufletelor cari trăiesc în negura păcatului și necunoștinței.

Și când astfel de făgăduințe ne sunt date, de ce să nu ne aruncăm în luptă? de ce să facem mereu socoata jertfelor și ostenele noastre? de ce să ne tocim mereu când „plata“ ți-o face Stăpânul în a cărei slujbă te găsești? Cine crede, privește sus „la răsplătire“. Necredinciosul, cere să i-să plătească totul „într'un leu“. Și dacă nu i-se „plătește“ munca în monedă sunătoare, nu mai face nimic. Fi- rește, o astfel de muncă, răsplătita „aici“, nu mai are și dincolo „plata“. Căci nu se plătește de 2 ori ci numai odată. Ce plătește omul nu răsplătește Domnul, și ceiace nu plătește omul, plătește Domnul zice sf. Ioan Gură de Aur.

Vieța, oricum ai lua-o este un șir de trude și dureri, o luptă aprigă — adeseori — plină de lacrimi amare. Nu este om care să nu sufere într'un fel sau altul, fie în trup, fie mai ales în suflet, care nu poate fi mulțumit ori în câte plăceri s'ar scada trupul.

Este însă o mare deosebire între suferință și suferință și va fi o deosebire și mai mare în roada ce o vor avea durerile și suferințele noastre de pe acest pământ.

Sufăr și credincioșii, sufăr și necredincioșii. Dar pe când suferințele unora sunt aripi ce-i ridică la cer, ale altora sunt plumbi care-i trag în jos spre

pierzare.

A suferit sf. Ioan Botezătorul temnița și moarte, a suferit și Irod care de viu a fost mâncat de viermi; au suferit apostolii și creștinii prigoane și neazuri nenumărate, au suferit și iudeii când împăratul roman Tit, a dat foc Ierusalimului și i-a robit și împrăștiat prin lume; dar câtă deosebire în „roadele“ acestor suferințe. Pe când unii se „bucurau“ că au fost învredniciți să suferă pentru Domnul (Faptele Ap. 5, 41) ceilalți au fugit cu groază, zicând muniților: Cădeți peste noi și dealurilor: acoperiți-ne (Luca 23, 30).

Amară e suferința și amară e moartea dar numai pentru cel necredincios. Pentru credincios „jugul durerii“ este mai dulce decât bucuria celor ce trăiesc în păcat iar moartea le aduce făgăduința scumpă a odihnei și fericirii celei mai desăvârșite, într-o viață trăită de-apururea cu Domnul.

De aceea un creștin adevărat nu se dă înapoi din fața niciunei lupte și ostenele, când e vorba de Domnul și mântuirea sufletului său, știind că nu aici, ci acolo sus e locul său de odihnă. Prin luptă, lacrimi, sudoare și

sânge, milioanele de mucenici, martiri și creștini, au intrat pe porți în Ierusalimul cel ceresc; pe urmele lor, trebuie să mergem și noi, dacă vrem să avem parte de înviere și odihnă.

E scris că după cum toți mor în Adam tot așa toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui (I Corinteni 15, 23). Cei ce au făcut binele vor învia întru învierea vieții iar cei ce au făcut răul, întru învierea judecării (Ioan 5, 29). Cei ce s'au trudit, au lucrat și luptat împotriva păcatului și pentru vestirea Evangheliei, vor merge la odihnă și fericire, iar cei ce-au chefuit și au trăit în destrănări și păcate, nesocotind Evanghelia Domnului, vor merge în munca și pedepa veșnică (Matei 25, 46; II Tesaloniceni 1, 5).

Cine prețuiește și iubește pe Hristos va căuta să se unească cu El încă de aici, fiindcă făgăduința învierii vieții o au numai ai Lui (I Corinteni 15, 23) și cei ce cred în El (Ioan 6, 47).

Pe Calea cea sfântă nici un om necurat nu va putea trecei numai cei sfinți (Isaia 35, 8). Acolo nu va mai fi murdărie și păcate; nu vor mai fi asuprii și nedreptăți haine întinate și ticăloșie. Ceiace

a văzut ap. Pavel, când a fost răpit până la al treilea cer, nu este îngăduit omului a le vorbi (II Corinteni 12, 12). Cuvintele noastre nu sunt niciodată în stare a descrie acele lucruri mărețe și frumuseța minunată a lui Hristos.

De aceea, apostolul neamurilor s'a lepădat cu hotărâre desăvârșită de lume și plăcerile ei „lucrurile cari pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoșterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți (Filipeni 3, 7—11)

Iată ce sunt, iubite ceterorule „câștigurile“ lumii: *gunoai*. O spune cel care a cunoscut mai mult decât alții „prețul“ lumii și prețul „cunoașterii lui Hristos“

Și tu mai iubești încă lumea și plăcerile ei? Mai iubești încă bogățiile și desfătările păcatului? Mai iubești încă fala, cinstea și onoarea oamenilor? La gunoi cu ele, căci nu sunt vrednice, să le cinstim și prețuim.

Să-l cunoaștem, să-L iubim, să-L prețuim și să-L urmăm pe Hristos! Iată ce ne trebuie. Iată ce trebuie să faci tu și eu. Iată hotărârea pe care trebuie s'o luăm azi. Vino la El, suflete drag; nu te teme și nu-ți pară rău de ceea ce „pierzi“. Câștigul e mult mai mare.

Milioanele de mântuiți îmbrăcați în haine albe, ne chiamă cu pilda vieții lor să-L urmăm pe Mielul.

Vino să-L urmăm! I. M.

Invierea Ta Hristoase...

Invierea Ta Hristoase este dulce mângâiere
Pentru cei ce-și trăesc viața în neazuri și durere.
Invierea Ta Hristoase încurajează mereu
Pe creștini să rabde totul când se văd loviți din greu.

Invierea Ta Hristoase ne vestește cu tărie:
După patimi, suferințe vine-o mare bucurie
Invierea Ta Hristoase ne îndeamnă ori și când
S'avem pentru Tine, Doamne, toți o inimă și-un gând.

Invierea Ta Hristoase ne este-o scumpă arvună
Ce mereu ne amintește să luptăm lupta cea bună
Invierea Ta Hristoase este talisman prea sfânt,
Invierea Ta Hristoase o slăvim pe-acest pământ.

Invierea Ta Hristoase e prilej de bucurie
Pentru cei ce vor să intre în cereasca împărăție
Invierea Ta Hristoase ne șoptește cam așa:
Vine clipa când toți morții din mormânt vor învia.

I. T.

Rugăm pe fiecare cititor să ne câștige câte un abonat

I U D A

La Ucenici le-a mai zis:
Trebuie să știți precis.
— Două zile vor mai fi
Și Paștile vor sosi...

Iară Fiul Omului
Va fi dat soborului
După sfatul pregătit
Ca să fie răstignit!

Preoții și Cărturarii
Bătrânii și toți mai marii
Adunatu-s'au la sfat
La înaltul lor Preiat.

Acolo făcând vorbire
Cu vicleană sătuire
Că de marea sărbătoare
Pe Isus ca să-l omoare!

Tocmai a venit și Iuda
Și le zise: ce-mi veți da?
Că eu vi-l predau îndată
Și pentru puțină plată!

Iar acești nelegiuți
Li de-te 30 de arginți
Și primindu-l vânzătorul
Iși vându învățătorul!

Ilie Popovici

A INVIAT, NU ESTE AICI (Luca 24,6)

Soarele nu se înfiripase încă asupra zilei care pentru noi e Duminică.

Femeile umblau cufundate'n jale lor, prin revărsarea adiată a zorilor; vrăjite parcă de-o lumină lăuntrică, de care nu și-ar fi putut da seama. Se duceau iarăși să plângă pe stâncă? Ori să presare trupul jerfitului cu mirodenii mai tari ca ale lui Nicodim?

Erau patru, căci cu Maria din Magdala și Maria din Betania venea Ioan lui Cuza și Saloma; dar erau femei istovite de inimă rea.

Numai ce ajunseră în fața stâncii uimirea le țintui locului. Neguroasa gură a peșterii se deschide'n întineric. Nu le venea să creadă ochilor, iar cea mai inimoasă din ele dibui pragul cu mâna tremurată. Ea lumina faptului zilei ce sporea de una, zăriră lespedeaa alături, rezemată de stânci.

Femeile, amuțite de spaimă, prinseră a da târcoale, așteptând parcă să vină care-va, să afle ce se întâmplase în cele nopți cât nu vegheaseră acolo. Maria din Magdala se gândi pe dată că Iudeii puseră într'aceste să fure trupul lui Isus, nesătui de căle-l făcu să pătinescă'n viață. Ori poate, supărați din pricina acestei îngropăciuni prea mândre pentru un eretic, puseră să-l asvâr'e'n groapa murdară a celor uciși cu pietre și a celor răstigniți.

Dar nu era decât presimțire. Poate că Isus se odihnea tot acolo, în fașa-i îndurerată. Să între n'avea curaj; și totuși, nu le venea să plece fără să afle ce se întâmplase. Iar numai ce soarele, răsărit la urma urmelor din coama dealurilor, lumină deschizătura peșterii, își luă inima în dinți și intrară.

Din capul locului nu văzură nimic; dar o nouă spaimă le zgudui. La dreapta, stând jos, un tinerel îmbrăcat în alb — vesmântu-l în acea besnă era alb și strălucitor ca zăpada — părea că le așteaptă.

— Nu vă speriați. Cel pe care l

căutați nu-i aici: a înviat. Dece'l căutați pe cel viu printre morți? Au uitați ce-a spus în Galileea, că va să fie dat pe mâna păcătoșilor, dar că a treia zi va învia?

Femeile ascultau uluite și îngrozite, fără să poată răspunde. Dar băiețandru acela nu tăcea:

— Mergeți pe la frații săi de le spuneți că Isus a înviat și că peste puțin îl vor vedea iarăși.

Tus-patru, tremurând de spaimă și de bucurie, ieșiră din peșteră să dea fuga, fără zăbavă, colo unde le mănase. Dar abia ce făcuseră câți-va pași, când erau mai-mai să iase din livadă, Maria din Magdala se opri locului; iar celelalte își văzură de drum spre cetate, fără s'o mai aștepte.

De-odată se'ntoarse și văzu alături, împotriva verdelui și a soarelui, un om. Dar nu-l cunoscuseră cine

era, nici chiar vorbindu-i:

— Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?

Maria se gândi că'era grădinarul lui Iosif, venind acolo dis-de-dimineață să se apuce de lucru:

— Plâng, că mi l'au luat de aici pe Stăpânul meu, nici știu unde l'or fi pus. De l'ai luat tu, spune-mi, rogu-te, unde l'ai lăsat și mă voi duce să-l caut.

Necunoscutul, nu răspunde decât o vorbă, un singur nume, numele ei cu care-o strigase'n atâtea rânduri:

— Mario!

Atunci, ca trezită de-un fulger desnădăduita-l găsi pe cel pierdut: — Rabbuni! Învățătorule!

Și-i căzu la picioare în iarba udă, strânse'n brațe acele picioare goale ce arătau încă dăra de sânge a piroanelor.

Dar Ius îi spuse:

— Nu m'atinge, că nu m'am urcat încă la Tatăl meu; ci mergi la frații mei și spune-le că s'gata să mă'nalț la Dumnezeu și al vostru. Mai spune-le că ieși-voiu întru întâmpinarea lor în Galileea, și se depărta pe sub copaci, incununat de slava soarelui.

Maria se uită la el până ce se făcu nevăzut; pe urmă se sculă iară și dădu fuga pe urmele celorlalte surate. Aceste ajunseră chiar atunci la casa'n care stăteau ascunși ucenicii și le povestiră speriate întâmplarea cea de necrezut. Dar ei, nu voiau să le creadă pe cuvânt pentru ei de necrezut. Aiureli, născociri de femeie, ziceau. Cum să învie, numai după două zile? Ne-a spus că se va întoarce; dar nu așa de repede; atâtea grozavii au a se vedea mai înainte de ziua aceea!

Dar într'aceasta se arătă Maria din Magdala. Tot ce spuseră celelalte era adevărat, fr cu fir. Ci iată: îl văzuse ea, cu ochii ei, și-i vorbise; iar din capul locului nu-l știuse; ci-i atinsese picioarele cu mâinile ei, îi văzuse rănila dela picioare; era El, v.u, ca odinioară același; și-i porunci se căși băiețandru necunoscut să mergă la frați, să le dea de știre că'nviase, așa precum le făgăduise odinioară.

Simon și Ioan, treziți în cele din urmă, se năpusiră afară și o rupseră la fugă în spre livada lui Iosif. Ioan, care era cel mai nevărstnic, i-o luă înainte tovarășului și ajunse cel dintâi la mormânt, vărând capul prin deschizătură, văzu fașe pe jos; dar nu intră. Simon îl ajunse din urmă găfăind și dădu buzna'n peșteră. Fașele erau risipite pe jos; dar zăbranicul cu care cooperiseră capul mortului se vedea chitit într'un ungher. Pe urmă intră acolo și Ioan, văzu și crezu ochilor. Amuții, cei doi dădură fuga'napoi spre casă, de parcă s'ar fi așteptat să-l găsească pe cel înviat în mijlocul celorlalți ucenici, cari nu se urniseră de-acolo.

(G. PAPINI)

Veniți să bem beutură nouă

La un Paști, în timp ce lumea se îngrămădea la o cârciumă, lângă care era și horă, câți-va oameni, întocmai ca și cei dintâi creștini, erau adunați în curtea unuia din ei, și acolo la umbra unui pom, își petreceau timpul cercetând Scriptura și alte cărți și foi de zidire sufletească, — „și se sfătuiau unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând Lui Dumnezeu cu mulțumire“... (Coloseni 3, 16).

Dar iată că pe drum trece un om și se oprește în dreptul porții, unde erau adunați acești creștini, zicându-le:

— Mă rătăciților, ce faceți voi acolo? Haideți mă la cârciumă să mai bem și să ne veselim, căci doar e sârbătoare!

— Păi și noi bem aici și ne veselim, îi răspunde unul din acei creștini.

— Dar, ce beți? Spuneți-mi și mie, poate să vin și eu.

— Noi bem din băutura aceia de care

spune cântarea bisericească: „veniți să bem băutura nouă, nu din piatră steapă făcătoare de minuni, ci din izvorul nestrucăciunii, din Hristos Cel ce a isvorât din mormânt“. Poftim, vino și tu și vei vedea cât este de bună această băutura.

Omul nostru a intrat în curte, a ascultat vorbirile și cântările, a rămas străpuns la inimă și de atunci încolo, nu s'a mai despărțit de acei creștini...

Iubiți frați, de Ziua Invierii, în bisericile noastre răsună această cântare: „veniți să bem din rodul vieții cele noi al dumnezeieștii veselii, veniți să bem băutura nouă“... Dar tot în această zi, așa de scumpă pentru noi, și diavolul strigă cu putere: „veniți să beți băutura mea! veniți și vă îmbătați cu alcool! veniți de cântați pentru mine!“ Și lumea noastră de astăzi aleargă la el. Deacea prasnicele noastre cele mari sunt mânjite cu sânge. Frați creștini, faptul acesta este trist și dureros.

Să ascultăm deci de glasul Domnului și în ziua Invierii și totdeauna să bem din băutura Lui!

I. T

Să iertăm cum ni-s'a iertat

Tâlcuind cuvintele sf. ap. Pavel dela II. Cor 5, 14, sf. Ioan Gură de Aur zice:

Dragostea lui Hristos ne strânge și nu ne lasă a fi liniștiți.

Căci este cea mai de pe urmă ticălșie, și mai grozavă decât însăși gheena, ca după ce Dânsul ne-a arătat atâtea dragoste, să se găsească cineva care n'a dat nimic, adică fără roadă.

Dragostea lui Hristos ne strânge

Căci de-ar fi voit a cere socoteală de păcate, toți am fi pierit. Dar cu toate acestea, atât de mari fiind păcatele lor, nu numai că n'a căutat să-i pedepsească, ci încă să-i și împace cu dânsul, nu numai că le-a iertat păcatele, dar, încă, nici nu le-a mai socotit. Tot așa trebuie a ierta și noi dușmanilor, ca astfel să ne învrednicim și noi de celeași iertări.

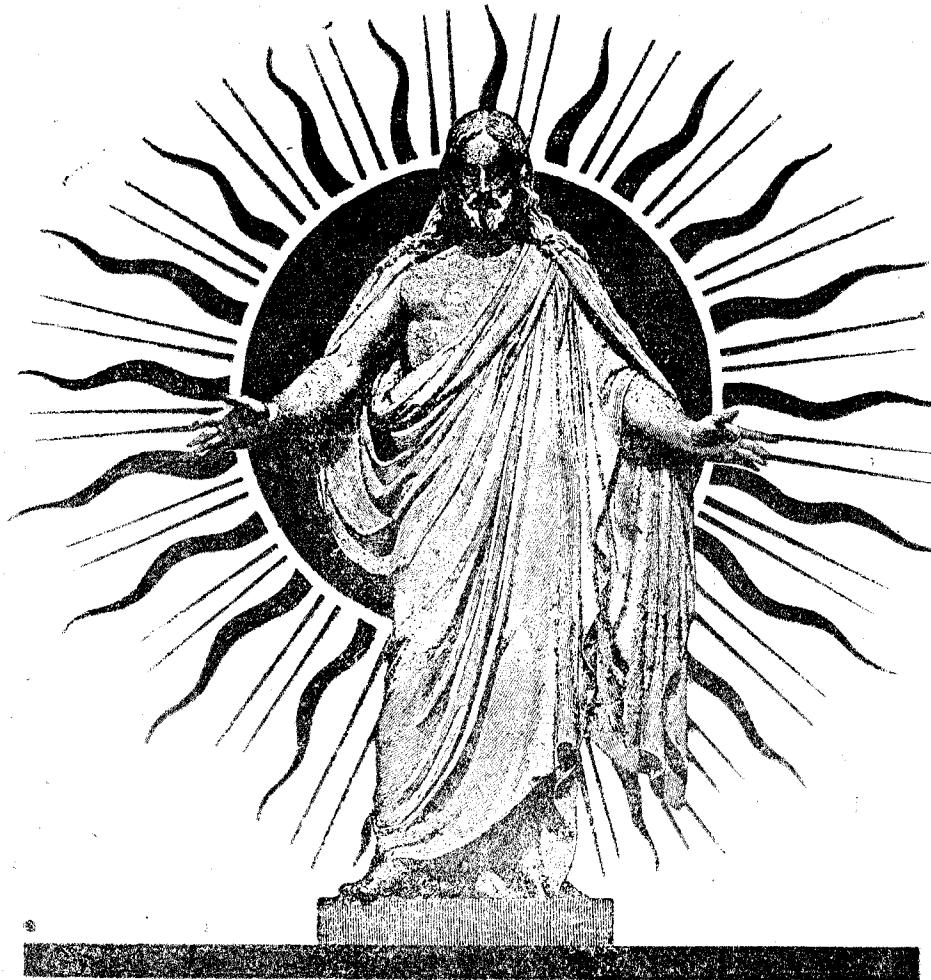
Prasnicul Invierii Domnului

Prasnicul Invierii Domnului Isus Hristos, este un prilej de mare bucurie pentru întreaga creștinătate. Căci prin moartea și învierea Domnului Isus, am câpătat împăcarea cu Dumnezeu. (Romani 5,11) Am devenit moștenitorii împărăției cerurilor. (Efes. 1,11) ni s'a trimis arvuna Duhului sfânt. (2, Cor. 1,23).

Deaceia, cum zice Psalmistul: „Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim în ea“ (Ps. 118,24) Dar bucuria cea adevărată, n'o poate avea în această zi, decât acela care cunoaște pe Domnul, trăește cu El, și crede în puterea Lui. Fie el cât de sărac, fie cât de necăjit, pacea Domnului, bucuria și mângăerea Lui se pogoară peste inima sa și casa sa. Și fie un om cât de bogat, și să se lăfăiască în toate bunătățile și plăcerile acestei lumi, dar dacă n'are pe Hristos, n'are pace, n'are bucurie, n'are mângăere (Isaia 57,20,21).

Iubiți cititori, Domnul Isus a venit în lume cu parola: „Pacea mea o dau vouă“. Dar lumea a respins toate darurile pe cari le-a dat Domnul Hristos prin jertfa Lui cea scumpă. Deaceia astăzi nu prea este pace, nu prea este bucurie.

„Când a rupt mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: Vino și vezi. Și s'a arătat un alt cal, un cal roș. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentruca oamenii să se

junghie unii pe alții și i s'a dat o sabie mare.“ (Apoc. 6,3,4) Ei bine, de ani de zile acest cal roș umblă prin lume și de aceia astăzi la Ziua Invierii, numai pace nu este în lume. Am respins pacea Domnului și pentru asta ne-a luat pacea Lui. Am respins bucuria pe care ne-a dat-o Domnul și deaceia nu avem bucuria.

Iubiți cititori, suntem cu ajutorul Domnului la Ziua Invierii când prin bisericile noastre se cântă: „Bucurați-vă no-

roade! Dar eu cred că așa după cum sunt stările din lume, cântarea aceasta trebuie schimbată astfel: Plângeți noroade, că s'a depărtat de noi Cel ce ne dă pace, Cel ce ne dă bucurie, Cel ce ne mângăie și ne înviează vieța. (Psalm 1,16.) Plângeți noroade că am pierdut pe Domnul! Plângeți noroade căci iată vine Ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei truși și toți cei răi, vor fi ca miștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și

nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură“ (Maleahi 4,1).

Iubiți cititori, noi aceștia care am ajuns iarăși sfânta Inviere, poate că suntem în ceasul din urmă. Poate că ultima dată ne mai cheamă Domnul la mântuire. Deci să ascultăm de glasul Lui și în această zi mare și în celelalte câte vom mai trăi, tot ce vom face cu fapta sau cu cuvintele să placă Domnului Isus. (Col. 3,17) Să ne socotim morți față de păcat și vii pentru Hristos. (Rom 6,11). Căci pentru cei neprihăniți încurând va răsări din nou Soarele vieții. (Gal. 4,2).

RUGĂCIUNE

Doamne Isuse Hristose, Tu Cea ce ai înviat din mormânt pentru mântuirea noastră, Tu cea ce faci ca pomii, arborii, câmpiile, la razele soarelui, să se îmbrace în haină nouă — Tu, Doamne, ai milă și de noi și ne învie ia o vieță mai curată și plăcută Ție.

Tu, soarele cel sfânt, încălzește-ne și pe noi și fă ca și sufletele noastre să răsară flori de bucurie, de pace, de bunătate, de răbdare și arde toți spinii păcatelor și a greșelilor noastre. Fă ca și noi, acești cari trăim în vremurile acestea grele să mergem pe calea Ta, să ascultăm de glasul Țău, să-Ți mulțumim, să-Ți cântăm și să Te slăvim pe Tine acum și în vecii vecilor. Amin.

Fratele I. T

SUS INIMA — HRISTOS A INVIAT

Sus inima copii ai credinței
S'apropie ziua mare, a biruinței
Priviți la Golgota, priviți în sus,
Țintă de apăruri la Domnul Isus

Sus inima frați prea iubiți
Credeți! E ziua să fiți mântuiți
Izbăvitorul vostru cel mare și sfânt
Sculat-u-s'a astăzi din negrul mormânt

Sus inima ostași luptători
Prin Domnul biruinții—biruitori
Veți fi și voi de apăruri la greu
Naintei cu noi este Domnul mereu

Sus inima frați creștini
Nainte prin pietre și spini
La luptă, să fim fără vină

Trăind cu toții vieță creștină
Sus inima copii ai credinței
S'apropie clipa făgăduinței
Când Domnul din ceruri de sus va veni

Să ia la Sine pe ai săi copii
Sus inima copii ai credinței
Cu voi este împăratul biruinței
Luptați, privind la Golgota sus
Țintă de apăruri spre Domnul Isus
I. M.

Prisosiți

în nădejde (Rom. 15,13)
în dragoste (Filip. 1,9)
în credință (2 Cor. 8,7)
în suferințe (II Cor. 1,5)
în umblare creștinească (I Tes. 4,1)
în har (2 Petru 1,8)
în orice faptă bună (II Cor. 9,8)

PRIN MOARTE LA VIATA SI ODIHNA VECINICĂ

CARE ESTE CALEA ȘI ODIHNA DE CARE SE VOR BUCURA CREDINȚOȘII DUPĂ MOARTE — CE SPUNE UN SCRITOR CRESTIN DESPRE MOARTE ȘI INVIERE ȘI DESPRE ODIHNA CARE URMEAZĂ DUPĂ TRUDA ȘI OBOSEALA LUPTEI DE PE PĂMÂNT — SĂ TE ODIHNEȘTI DELA FRĂMÂNTĂRILE PĂCATULUI, IATĂ ADEVĂRATA ODIHNA — ODIHNA DESĂVÂRȘITĂ ÎN MIJLOCUL MUNCII DESĂVÂRȘITE — MOARTEA NE ÎMPREUNEAZĂ CU HRISTOS, CARE E IZVORUL VIEȚII

Acei cari mor cu frica lui Dumnezeu și cu credința în Hristos nu simt durerea morții pentru ei moartea e numai trecerea dela un loc la altul, dela o stare la alta. Ei se mută dintr'odată la o vieță nouă, cu toată puterea, și toate simțurile lor neschimbate și rămân aceleași ființe simțitoare, muncitoare cari au fost aici pe pământ. Da, muncitoare. Se vor odihni, dacă au nevoie de odihnă.

Dar care e adevărata odihnă? Nu *nepăsarea, ci pacea duhului*. Să te odihnești dela frământările păcatului, a durerilor, fricei, îndoelii, îngrijorării, iată adevărata odihnă. Să te odihnești mai cu seamă de cea mai mare oboseală — aceea de a fi cunoste datoria, și de a nu putea să o îplinești. Iată odihna, odihna lui Dumnezeu, care lucrează vecinic și e vecinic în pace. Pacea s'elelor de pe cer, cari e mișcă neîncetat, și cu toate astea sunt în cea mai desăvârșită odihnă, fiindcă se mișcă cu rost, cu armonie, împlinind legea lui Dumnezeu.

Odihnă desăvârșită în mijlocul *muncii* desăvârșite, iată odihna duhurilor slăvite, până la sfârșitul lumii, când Hristos va aduna pe aleșii Lui. Eu nădăjduesc că așa va fi, mă încred că va fi așa. Cred că cuvintele slăvite ale Domnului nostru nu însemnează altceva.

Ce mângâere pentru noi care vom muri! Ce mângâere pentru noi, cari am văzut pe iubirii noștri murind, să știm că moartea e o naștere nouă la o vieță mai înaltă, că nu schimbă nimic, decât haina sufletului nostru

că aduce aceeași schimbare, care vine asupra șarpelui, când își asvârle pielea cea veche, și ese vesel și proaspăt din ea, schimbarea omidei, care rupe închisoarea ei, își întinde aripile ca un mândru flutur, luând zborul spre soare.

„Unde îți este biruința, moarte” dacă moartea nu poate nimic, nici otrăvi nimic din ceea ce ai noștri au iubit în noi, nimic din puterea cu care slujim Domnului și aproapelui nostru?

Unde e biruința morții, dacă moartea ne slobozește din lanțurile trupului nostru muritor?

Moartea nu e moarte, dacă nu nimiceste decât ce ne împiedeca a ajunge la vieță desăvârșită.

Moartea nu e moarte dacă ne ridică dela întuneric la lumină, dela slăbiciune la putere, dela păcat la sfințenie, Moartea nu e moarte, dacă ne împreunează cu Hristos, care e izvorul vieții

Moartea nu e moarte, dacă desăvârșește credința noastră prin *vedere*, dacă ne dă voie să-L vedem pe El, în care ne-am încrezut. Moartea nu e moarte, dacă ne dăruiește iar pe acei pe cari i-am iubit și i-am pierdut, pentru cari am trăit, și cu cari dorim a mai trăi. Moartea nu e moarte, dacă ne scapă de frică și îndoeli, de lanțurile spațiului și ale timpului, de tot ce produce și distruge spațiul și timpul.

Moartea nu e moarte, *căci Hristos a învins puterea ei...*

Amin.

CHARLES KINGSLEY † 1875

Pretot, profesor universitar la Cambridge, scriitor

trad. SORA MARA

Hristos cel înviat, în cârciumă?

Intr'un Paști, doi oameni cărorora le plăcea să tragă la măsă s'au dus într'o cârciumă și s'au pus pe băut. De câte ori ridicau paharele cu băutura și le ciocneau, ziceau tare: „Hristos a înviat” și tot ei răspundeau: „Adevărat că a înviat”.

Dar un om credincios trecând pe acolo tocmai când iarăși ciocneau paharele, le zise din ușa cârciumei:

— Tăceți mă, că pentru voi Hristos n'a înviat, Hristos e mort.

— Ba a înviat, a înviat, ziseră bețivanii, sculându-se de pe scaunele lor. Ce? Și noi suntem creștini. Și noi credem în Domnul Hristos. Credem, după cum zice și Scriptura că El e viu și va veni iarăși, să judece lumea...

— Imi pare bine, răspunse omul credincios, că voi credeți că Isus e viu și că va veni iarăși pe lume, dar vorba este că Hristos cel viu n'are ce căuta în cârciumă — și mai ales în ziua de Paști. În cârciumă nu poate să stea decât un Hristos mort și deaceia voi nu mai vorbiți de Cel viu, fiindcă faceți un mare păcat. Și zicând aceste vorbe și-a văzut de drum, iar

bețivii s'au rușinat și s'au re-întors la casele lor.

Iubiți cititori, iată cu ajutorul Domnului am ajuns iarăși la Ziua Invierii când ne salutăm cu frumoasele cuvinte: *Hristos a înviat!* Dar cei mai mulți dintre noi nu mai credem

într'un Hristos viu. Cei mai mulți credem într'un Hristos mort, pe care noi îl putem târi pe la cârciume, la petreceri deochiate și'n alte locuri murdare. Cei mai mulți credem într'un Hristos mort, care nu aude nici nu vede. Și de aceia

ne permitem să-L înjurăm, ne permitem să furăm, să miuțim, să răpim dreptul altuia și să facem atâtea blestemății. O, azi în casele noastre, în viața noastră, în ocupațiile noastre, în presa zilnică, ba chiar și în biserică am introdus un Hristos mort și deaceia și noi suntem mai mult morți decât vii.

Avem azi mii de reviste creștine cari îl predică pe Hristos, dar prea puțină mișcă sufletele cititorilor. Dece? Pentru că cei mai mulți predicatori de astăzi cred într'un Hristos mort. Una spun și alta fac și deaceia și predica lor e moartă. Ori un simplu pescar, dar care credea în Hristos cel viu, la prima cuvântare a convertit pentru Domnul trei mii de suflete. (Fapt. 2, 41). O, ce lucru minunat!

Iubiți cititori, suntem la Ziua Invierii când iarăși vorbim de Isus cel viu. Inșă să facem dovadă că trăim cu El, pentru că după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o vieță nouă” (Rom. 6,4). Și dacă vom face dovada aceasta, atunci vom putea spune cu adevărat: *Hristos a înviat!* — *adevărat a înviat.* I. T.

„Hristos a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Cor. 15,4)

Dacă credința noastră în Hristos nu merge mai departe de moartea Lui de pe cruce, apoi noi ne lipsim pe noi înșine de cel mai mângâietor adevăr din predica Evangheliei.

Noi avem nevoie de un Mântuitor Viu, care nu numai că două mii de ani înainte a murit pe cruce pentru păcatele noastre, dar care și acum stă alături de noi, — la fiecare pas al vieții noastre pământești, — îndemnându-ne arătându-ne calea și întărindu-ne — cu starea Sa de față cea nevăzută.

Noi avem nevoie de un Mântuitor Viu, care aude rugăciunile noastre, către Care noi putem să ne adresăm cu pocăință — pentru păcatele noastre, pe care putem să-L chemăm spre ajutor, când slăbim în lupta cea peste puterile noastre.

Noi avem nevoie de un Mântuitor, Care ne compătimizește în mijlocul nevoilor noastre, — Căruia nu-i sunt streine suspinurile noastre cele tainice. Care este gata să ne fie Prieten, îi numește pe cei cari fac voia lui Dumnezeu — frați ai Săi, — Care totdeauna e cu noi, Care trăiește în sufletul nostru, — și revarsă dragostea Sa, peste noi și acum.

Numai un astfel de chip viu al Mântuitorului Hristos poate să corespundă cerințelor noastre, setei noastre celei duhovnicești, — și despre un astfel de Hristos ne vorbește nouă Sfânta Evanghelie, când ne vorbește despre Acela, — Care a murit, și a înviat și va fi viu în veci!

Din cartea „zi de zi”

Păr. P.

Credeți, întoarceți-vă la Domnul! El vă cheamă Azi e ziua mântuirii (1 Cor. 6,2)